

מ"ת 15810/04/20 - מדינת ישראל נגד עז-אלדין רשק, וסאם אירישיק, דאוד רשק

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 15810-04-20 ישראל נ' רשק(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
המבקשת:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סאמי חוראני
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
המשיבים:
1. עז-אלדין רשק (עציר)
2. וסאם אירישיק (עציר)
3. דאוד רשק (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שלמה גיגי ועו"ד ירון גיגי

החלטה (ביחס למשיב 3)

לפניי בקשה למעצר עד תום ההליכים והחלטה זו נוגעת לסוגיית הראיות לכאורה ביחס למשיב 3.

כתב האישום

1. ביום 17.4.20 הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים בד בבד עם הגשת כתב אישום נגד המשיבים. כתב האישום עוסק באירועים שהתרחשו ביום 29.3.20 (האישום הראשון) וביום 30.3.20 (האישום השני). האירועים שהתרחשו ביום 29.3.20 נוגעים להתרחשות שאירעה במחנה הפליטים שועפט בירושלים בסמוך לבתיהם של משפחת רשק ומשפחת ח', במהלכה מיוחסת למשיבים מבני משפחת רשק הפעלת אלימות ותקיפה כלפי בני משפחת ח'. האירועים שהתרחשו למחרת היום נוגעים להתרחשות שארעה בקרבת בית משפחת רשק ובגנים מיוחסת למשיבים תקיפה של כוחות הביטחון.

2. על פי האישום הראשון, ביום 29.3.20 בשעות הצהריים התפתח ויכוח בין המשיבים 1 ו-3 לבין ע' ח' (להלן: "ע"), בנוגע להתקנת מצלמות על עמוד חשמל הממוקם מול בית משפחת ח'; המשיבים 1 ו-3 דחפו את ע' בצוואתא חדא עם נוספים ממשפחת רשק שזהותם אינה ידועה במדויק וכתוצאה מכך נפל ע' לרצפה; או אז תקפו המשיבים 1 ו-3 בצוואתא חדא עם הנוספים את ע' באגרופים ובעיטות ובתוך כך דקר המשיב 1 את ע' בפניו, בזרוע שמאל וזרוע ימין, באמצעות סכין יפנית. על פי כתב האישום, בהמשך למתואר לעיל או במקביל לו, החלה במקום התקהלות של אנשים, וביניהם משיב 2, וכן מספר שכנים שזהותם אינה ידועה במדויק. כן הגיעו למקום אחיו של ע', ח' וע' ונוספים ממשפחת ח' שזהותם אינה ידועה במדויק, על מנת לחלץ את ע'. בשלב זה, במהלך ניסיון החילוץ, מיוחסת למשיבים תקיפת בני

עמוד 1

משפחת ח' וביניהם ע', ח' וע', בידיים וכן באמצעות אלות.

3. על פי כתב האישום (האישום הראשון) אירעו לאחר מכן אירועים נוספים, במהלכם ביצע המשיב 1 ירי באמצעות אקדח וכן תקיפה באמצעות סכינים ואף ירי באמצעות רובה אוטומטי אולם אירועים אלה מיוחסים למשיבים 1 ו-2 ועל כן אין מקום לפרטם בהחלטה זו.

4. על פי האישום הראשון, כתוצאה ממעשיהם של כלל המשיבים, המפורטים בכתב האישום בסעיפים 9-11, נגרמו לע' חתכים בגופו וכן שבר באחת מצלעותיו והוא הופנה לבית חולים ונזקק לתפרים ולטיפול תרופתי. על פי האישום הנ"ל, כתוצאה ממעשיהם של המשיבים כמפורט בסעיף 10 לכתב האישום (תקיפת ע', ח' וע', בידיים ובאמצעות אלות), נגרמו לח' שפשופים וכאבים בידיו וברגלו.

5. בכתב האישום נטען כי במעשיהם גרמו המשיבים 2 ו-3 בצוותא לע' חבלה חמורה שלא כדין, כשהם נושאים נשק חם או קר, וכשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם; וכן כי במעשיהם תקפו המשיבים בצוותא את ח' וגרמו לו חבלה של ממש כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם. למשיב 3 מיוחסת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") בצירוף סעיף 333 לחוק העונשין. כמו כן, מיוחסת למשיבים 2 ו-3 תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382 לחוק העונשין, בצירוף סעיף 380 לחוק.

6. על פי האישום השני, ביום 30.3.20 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, הגיעו כוחות משטרה לבית משפחת רשק, על מנת לבצע מעצרים כנגד חשודים באירועים מושא האישום הראשון. נטען כי עם הגעת הכוחות למקום, החל ירי לעברם של הכוחות מכיוון בית משפחת רשק וכן נזרקו חפצים, אבנים ובקבוקי תבערה מגג הבית לכיוון הכוחות. למשיבים 1 ו-3 מיוחס יידוי, בעצמם ובצוותא עם אחרים, של חמישה בקבוקי תבערה לעבר הכוחות. למשיב 3 מיוחסת נטילת בקבוקי תבערה, הצתתם בזה אחר זה וזריקת הבקבוקים לעבר כוחות המשטרה. כתוצאה מהירי ומהשלכת בקבוקי התבערה לעבר הכוחות, נפגעו באורח קל שני שוטרים: האחד, נפגע כאשר בגדיו התלקחו מפגיעת בקבוקי התבערה והשני, נחתך בידו כאשר קליע של נשק חדר לבגדיו.

7. על פי האישום השני, במעשיהם האמורים, ניסו המשיבים 1 ו-3 שלא כדין לפגוע באמצעות נשק מסוכן או פוגעני אחר בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, ומיוחסת להם חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין.

טענות הצדדים בתמצית

8. בכל הנוגע לאישום הראשון נטען מטעם המשיב 3 (להלן: "המשיב") כי המתלונן ע' סובב את גבו בטרם הותקף לכאורה ועל כן הוא לא יכול היה לראות מי מבין המעורבים תקף אותו. עוד נטען כי גם יתר עדי התביעה לא ראו ולא ציינו באופן מפורש כי המשיב השתתף בתקיפת ע'. עוד נטען כי אין יסוד לטענה שבכתב האישום המייחסת למשיב

תקיפה באמצעות אלה. לגבי הודעתו של ח' ח' (עד תביעה 5), נטען כי הוא שיקר במצח נחושה וכל הודעתו רצופה שקרים. עוד נטען כי המשיב, אשר התגורר עשרות שנים בשכנות למשפחת ח', הינו "חבר שלהם במשך שנים" וכי אין לו כל סיבה לתקוף או לפצוע מי מהם. לטענת הסנגור, האישום המייחס למשיב ביצוע בצוותא עם המשיב 2, שווה "כקליפת השום" ומדובר בטענה "ריקה מכל תוכן". נטען כי המשיב לא היה בין התוקפים של המתלוננים.

9. לטענת המבקשת ביחס לאישום הראשון, יש בהודעותיו של ע' התייחסות מפורשת לכך שהמשיב השתתף בתקיפתו. כמו כן, נטען כי יש הודעות ברורות על פיהן המשיב השתמש במקל או קרש לצורך התקיפה.

10. בכל הנוגע לאישום השני, נטען מטעם המשיב כי כוחות הביטחון אשר התקרבו לבית משפחת רשק לא לבשו אמצעי זיהוי ולא הופעלו על ידם אמצעי זיהוי משטריים כלשהם. על כן, סברו המשיבים ובני משפחתם כי מדובר בתגובה של משפחת ח' לאירועים שהתרחשו יום קודם לכן, מבלי להבין כי מדובר בשוטרים. משום כך, מדובר בפעולות של התגוננות והגנה עצמית על

ביתם ורכושם. לטענת הסנגור, כאשר הגיע הכוח הגלוי ביחד עם הכוח הסמוי והמשיב הבין זאת, הוא גרם לכך שכל יושבי הבית יצאו החוצה וישתפו פעולה עם כוחות הביטחון. בנוסף על כך, נטען לכשל חקירתי בזיהוי המשיב כמיידה בקבוקי התבערה. נטען כי לא נערך מסדר זיהוי או הצבעה, על מנת למנוע חשש של טעות בזיהוי. כמו כן, נטען כי המשיב הינו בן 56, נעדר עבר פלילי, וסובל ממספר מחלות לא פשוטות.

11. לטענת המבקשת, אין לקבל את הטענה בדבר טעות מצד בני משפחת רשק בזיהוי כוחות הביטחון. עוד נטען כי זיהוי המשיב כמי שיידה את בקבוקי התבערה הוא ברור ולא היה כל צורך לערוך מסדר זיהוי. בהקשר זה נטען, כי גם אם בן זוגו של השוטר המזהה לא הצליח לזהות בעצמו את המשיב, ניתן לכך הסבר.

דין והכרעה

12. כידוע, ההחלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר זה טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית. בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם (בש"פ 3147/18 **חמיאס נ' מדינת ישראל** (9.5.18); בש"פ 562/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.18); בש"פ 7494/18 **זוהר ששון נ' מדינת ישראל** (11.11.18)).

13. באשר לדרישה לקיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה" נקבע כי על המבקשת להראות כי התשתית הראייתית שבידה מקימה סיכוי סביר להרשעת הנאשם. על בית המשפט לבחון אם קיים בחומר הראיות הגולמי כמכלול, פוטנציאל חזק דיו כך שלאחר ניהול חקירות ולאחר קביעת מהימנות ומשקל הראיות ניתן יהיה לבסס עליהן את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד (2) 133, 143-147 (1996) (להלן: "עניין זאדה"); בש"פ 4211/09 **עליה נ' מדינת ישראל** (24.5.09) (פסקה 17)). על רקע זה נקבע כי ככלל, לא יהיה בטענות בדבר מהימנות או משקל הראיות כדי לשלול את קיומה של תשתית ראייתית לכאורית. לצד זאת, נפסק כי במקרים חריגים, בהם ניכרות על פני הראיות סתירות ופירוכות מהותיות, תישלל תשתית זו כך שלא תהא הצדקה למעצר

מאחורי סורג ובריח (בש"פ 8477/12 פניש נ' מדינת ישראל (29.11.12); בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל (27.5.13); בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא (1.5.18); בש"פ 4458/18 מישיב נ' מדינת ישראל (24.6.18)).

14. בכל הנוגע לראיות לכאורה להוכחת ביצוע בצוותא, נקבע כי די בשותפות ספונטנית שנוצרה על אתר לשם השגת מטרה משותפת שבני החבורה מודעים לה, גם אם לא הוכח מי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של העבירה (בש"פ 9095/18 אחמד סידה נ' מדינת ישראל (6.1.19)).

15. בכל הנוגע לאישום הראשון העיד המתלונן ע' כי המשיב היה בין הפוגעים בו: כך בהודעתו מיום 2.4.20 (הודעה מספר 16):

"... דאוד שאל אותי מה יש אמרתי לו תסתכל על המצלמות אני רק מבקש שתסיטו את המצלמות מביתי וזהו, ואז הוא אמר לי שכל המחנה מלא במצלמות, אמרתי לו אין לי משהו נגד המצלמות במחנה אני רק מבקש שתזיז את המצלמות מפתח ביתי ושלא יתצפתו על הכניסה שלנו, ואז הוא התחיל לצעוק ואחר כך דחפו אותי והפילו אותי דאוד [המשיב] ושני בניו עז וחמודי ביחד התחילו לתקוף אותי כשהייתי על הרצפה, ואז עז שהחזיק סכין יפנית בידו הימנית דקר אותי בפנים... והם כולם ביחד המשיכו להרביץ לי, התחלתי לצעוק לעזרה מהאחים שלי..."

כך גם בהודעתו של ע' מיום 12.4.20 (הודעה מס' 55):

"שאלה: בוא נהיה ברורים מי הרביץ לך?

תשובה: קודם כל דחפו אותי ברצפה והתנפלו עלי, כל ה-4 הרביצו לי כשהייתי על הרצפה

שאלה: היה שלב שהיית עם הגב אליהם?

תשובה: לפני שהפילו אותי על הרצפה הייתי עם הגב, הם תקפו אותי ואז כולם התנפלו עלי.

שאלה: בזמן שהיית על הרצפה מה עשה דאוד [המשיב]?

תשובה: מכות, הדבר היה מהר ולא ציפיתי לדבר כזה.

שאלה: יכול להיות שהוא ניסה לעצור אחרים?

תשובה: לא הוא היה הראשון."

16. בכל הנוגע לשימוש באלה, המיוחס למשיב באישום הראשון, יש על כך עדויות ברורות בהודעותיו השונות של ח'

ח' (עד תביעה 50): בהודעה מיום 30.3.20 (הודעה מס' 3) - בגיליון מס' 4, שורות 113-116; בהודעה מיום 2.4.20 (הודעה מס' 17) - בגיליון מס' 1, שורות 8-9; בהודעתו מיום 12.4.20 (הודעה מס' 53) - בגיליון מס' 1 שורות 11-12. בנוסף, יש לכך תמיכה בהודעתו של מוחמד טאה (עד תביעה 64) מיום 6.4.20, שורות 56-57.

17. לטענת הסנגור, כל הודעותיו של עד זה רצופות שקרים. טענה זו אינה יכולה להתקבל. הדיון בראיות בשלב המעצר אינו כולל התייחסות מדוקדקת להערכת מהימנות העדים, בכפוף לכך שאכן מכלול הראיות הוא בעל פוטנציאל להעמיד סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט: בש"פ 916/18 **יהושע שוקי רבי נ' מדינת ישראל** (15.2.18); בש"פ 1899/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.3.18); בש"פ 5599/18 **קוצר נ' מדינת ישראל** (30.7.18); בש"פ 2345/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.4.19). בשלב הלכאורי שבו אנו נמצאים, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד: בש"פ 385/11 **ציון נ' מדינת ישראל** (20.1.11); בש"פ 352/11 **ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11) פסקה 9. לא זהו המצב בענייננו. ביחס לאישום הראשון, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה וכי חומר הראיות הוא בעל פוטנציאל להעמיד סיכוי סביר להוכחת אשמתו של המשיב בסוף המשפט.

18. בכל הנוגע לאישום השני, נטען על ידי הסנגור כי בני משפחת רשק לא היו מודעים לכך שכוחות הביטחון מתקרבים לביתם וכי בטעות סברו כי מדובר בפעולת תגמול של משפחת ח'. בעניין זה צוין בהודעתו של המכונה 249 מיום 31.3.20 (הודעה מס' 42) כדלקמן:

"שאלה: היו ילדים בבית?

תשובה: כן.

שאלה: מה עשיתם אתם?

תשובה: היה ילד אחד, אותו נוהל כמו האישה, חיפוש חיצוני על גוף כולל הרמת בגדים עליונים לטובת שלילת החזקת אמל"ח.

שאלה: איך הילד בתחילה שצעק "צבא", ידע שאתם כוחות ביטחון והרי הייתם בבגדים אזרחיים.

תשובה: הכוח של [המכונה] 191 מגיע לכיוונו. ככול הנראה לאחר שהבחינו ב-191 מתקדם לכיוונו, הגיע להזהיר את יושבי הבית".

ניתן להבין מההודעתו של המשיב עצמו כי הוא היה מודע לכך שמדובר בכוחות הביטחון (צבא). לעניין זה אפנה להודעתו מיום 4.4.20, בעמ' 7 שורות 9-11:

"ת. אני ישנתי בביתי בתוך החדר בשעה 17:00 משהו כזה, שמעתי רעשים וקולות בחוץ, בכביש הסתכלתי בחלון, שמעתי שאומרים צבא, צבא ויש בחורים שזורקים אבנים על הצבא, קמתי בריצה לראות אם מי מהבנים

שלי היה בחוץ, שמעתי קולות של ירי וזריקת אבנים ושברי זכוכית..."

המסקנה העולה מן האמור היא שלא ניתן לקבל בשלב זה את הטענה כי מדובר בהגנה עצמית למול מתקפת נקם של משפחת ח'.

19. כאמור, עיקר טענות המשיב נוגעות לכשל בזיהוי. בבסיס הזיהוי עומדת הודעתו של המכונה 184 מיום 31.3.20 (הודעה מס' 40) בעמ' 1:

"ברגע שאני עולה אני מסתכל לכיוון הבית, אני מזהה אדם מבוגר הלובש חולצה חומה שלאחר מכן התברר שהוא אבי המשפחה, מדליק בקבוק תבערה ומתכוון ליידות אותו לעבר הכוח, אני נותן צעקה ומבצע ירי לכיוון חומה שנמצאת ממש מתחת לחשוד על מנת למנוע ממנו לזרוק את הבקת"ב, החשוד מסתתר וממשיך את הבקת"ב לכיוון הסמטה אך לא לעבר הכוח..."

תמיכה בהודעה הנ"ל מצויה בהודעתו של המכונה 327 מיום 31.3.20 (הודעה מס' 41) בעמ' 1:

"... אני מתחיל לנהל משא ומתן עם המשפחה, אני מסביר להם שאנו כוחות משטריים, מכנה "ג'יש" וכי כדאי להם מאוד להפסיק ולהקשיב למה שאני אומר, זיהיתי בן אדם מבוגר עומד בכניסה לבית מעל גרם המדרגות, כשהתחלתי לדבר אתו שאלתי אותו מי הוא, ענה לי כי הוא בעל הבית, אביו של עז. תוך כדי הבנתי מבן זוגי 184 שזיהה אותו מדליק בקבוק תבערה ומשליך אותו לעבר הכוח העוצר בפתח החצר, אמרתי לו שכדאי לו מאוד להקשיב למה שאני אומר לו ושלא כדאי לו שאנו ניכנס לבית ולא יקשיבו לנו, אנחנו ייפגעו".

20. לטענת הסנגור, לא נערך מסדר זיהוי תמונות, המזהה את המשיב כאב המשפחה למרות שנעצרו 14 איש. נטען כי כל בני משפחת רשק שיצאו מן הבית הופשטו מבגדיהם ועל כן לא ניתן היה לזהות את המשיב לפי צבע בגדיו. עוד נטען כי המכונה 387 מתאר דמות אחת שראה על גג הבית "לבוש שחור". נטען כי הודעה זו סותרת חזיתית את הודעת המכונה 184.

21. הטענות בדבר כשל בזיהוי המשיב מקומם בהליך העיקרי ולא בשלב זה. קיומן של ראיות לכאורה לצרכי מעצר עד תום ההליכים נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": אם נאמין לראיות התביעה האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו (עניין זאדה, עמ' 163-167; בש"פ 8526/18 חוסאם כנעאן נ' מדינת ישראל (17.12.18) פסקה 12). בש"פ 4253/13 שמעון סוסן נ' מדינת ישראל (27.6.13) נקבעו הדברים הבאים, היפים גם לענייננו:

"במקרה הנוכחי, אכן, טוב היה לו היו השוטרים מפרטים בהודעותיהם את הבסיס לזיהויים של העוררים, ומבהירים האם הזיהוי נעשה על בסיס תווי פנים, על בסיס צורת הליכה, על בסיס לבוש או על בסיס מאפיינים

נוספים, וכן עומדים על האופן שבו סייעה ההכרות המוקדמת להכריע באשר לזיהוי של העוררים. יחד עם זאת, המסגרת המרכזית לבחינת שאלות אלו בדבר טיב הזיהוי היא בהליך הפלילי עצמו, בו יחקרו השוטרים על הזיהוי ואופן ביצועו. כאמור, בשלב זה בוחנים אנו רק את קיומן של ראיות לכאורה".

המסקנה מן האמור הינה כי אין בטענות המשיב לגבי הכשל בזיהוי כדי לכרסם בתשתית הראייתית הלכאורית המבססת באופן סביר את הסיכוי להרשעתו באישום השני. עד כאן דברינו לעניין הראיות לכאורה.

22. בכל הנוגע לעילת מעצר, דומה שאין מחלוקת כי העבירות המיוחסות למשיב ונסיבות ביצוען מקימות נגדו עילת מעצר של מסוכנות לביטחון של אדם ולביטחון הציבור, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996. כמו כן, מתקיימת חזקה סטוטורית בדבר מסוכנות המשיב לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(ב) לחוק הנ"ל, שעניינו עבירה שבוצעה באלימות חמורה תוך שימוש בנשק קר או חם. בנוסף, יש לציין כי אלימות נגד שוטרים (כמיוחס למשיב באישום השני) מעידה על מסוכנות גבוהה ביותר ועל העדר מורא מן החוק ומן הממונים על אכיפתו (בש"פ 748/13 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.13)).

23. גם כאשר קיימת עילת מעצר ואף בעבירות חמורות, על בית המשפט לבדוק את האפשרות לשחרור נאשם לחלופת מעצר (בש"פ 1911/11 רועי רוה נ' מדינת ישראל (22.3.11)). בחינה זו נעשית למרות קיומן של עילות מעצר כמו מסוכנות או חשש לשיבוש הליכי משפט (בש"פ 5927/10 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.10)). על אף קיומה של עילת מעצר בגין מסוכנות, יש לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של הנאשם היא פחותה, כמצוות סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים (בש"פ 5654/13 סעיד אבו מוך נ' מדינת ישראל (26.8.13)). ראו למשל בחינת חלופת מעצר בעבירה של ניסיון רצח (בש"פ 3610/13 בראנץ נ' מדינת ישראל (30.5.13)) וכן ראו הפנייה לתסקיר בעבירת רצח (בש"פ 4054/13 גפן פטר נ' מדינת ישראל (17.6.13)).

24. משום כך, נערכה פניה מוקדמת לשירות המבחן, על מנת לברר את האפשרות של הגשת תסקיר מעצר ביחס למשיב, לנוכח המגבלות שהן תוצאה של מצב החרום המיוחד שהוכרז עקב מגפת הקורונה. על פי הודעת שירות המבחן, תסקיר מעצר בעניינו של המשיב יוגש עד ליום 4.6.20 ובפועל אכן הוגש תסקיר ביום 2.6.20. בעקבות כך ניתן יהיה לבחון את הצעתו של הסנגור, בדבר מעצר באיזוק אלקטרוני במיקום מרוחק משכונת שועפט, הפקדת כספי ערבות משמעותיים, עיכוב יציאה מן הארץ ותנאים נוספים שיאפשרו את איון המסוכנות.

25. סוף דבר: נקבע כאמור כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לחלקו של המשיב הן באישום הראשון והן באישום השני. עוד נקבע כאמור, כי קיימת מסוכנות וכל שנותר הוא לבחון, בעקבות הגשת תסקיר המעצר, את האפשרות של חלופת מעצר, או מעצר באיזוק אלקטרוני, בחינה שתעשה בדיון שנקבע להיום.

ניתנה היום, י"ב סיוון תש"פ, 4 יוני 2020, במעמד הנוכחים.

אביגדור דורות, שופט